

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 maja 2026 r.
sprawy **Ł. B.**
skazanego za czyn z art. 286 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę,
od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku
z dnia 21 listopada 2025 r., sygn. akt VIII Ka 697/25,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku
z dnia 3 czerwca 2025 r., sygn. akt XIII K 1605/24,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić Ł. B. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 3 czerwca 2025 r., sygn. akt XIII K 1605/24, uznano oskarżonego Ł.B. za winnego czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 250 stawek dziennych w wysokości po 30

złoty każda oraz uniewinnił go od drugiego z zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów o tożsamej kwalifikacji prawnej i takim samym modus operandi, z tym że popełnionego na szkodę K.K.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego i prokuratora, wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 21 listopada 2025 r., sygn. VIII Ka 697/25, zaskarżony wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

„rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie rozpoznania całokształtu zarzutów zawartych w apelacji obrońcy skazanego Ł.B., które zmierzały do wykazania błędu w sposobie oceny dowodów poczynionych przez Sąd Rejonowy i brak w uzasadnieniu orzeczenia Sądu Okręgowego przekonującego wskazania, czym kierował się Sąd Odwoławczy uznając apelację za niezasadną, podczas gdy stwierdzone i ujawnione na etapie postępowania przed Sądami obu instancji okoliczności wskazywały, iż w rzeczonej sprawie doszło do naruszenia bezwzględnej przesłanki procesowej ujętej w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.”.

W oparciu o wyżej wskazany zarzut, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez umorzenie postępowania prowadzonego przeciwko Ł.B.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w Białymstoku wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że

postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14).

Odnosząc się do jedyne go w kasacji zarzutu rażącego naruszenia prawa procesowego w postaci art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., stwierdzić należy, że wbrew stanowisku obrońcy Sąd II instancji odniósł się w prawidłowy sposób do zarzutu wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej ujętej w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał na powody, dla których nie można było uznać wystąpienia w sprawie przesłanki *res iudicata*, a wydany w innej sprawie wyrok, w zakresie w jakim przyjął istnienie czynu ciągłego, odnosił się do zachowań popełnionych wobec jednej wskazanej osoby, zaś w przypadku skazania za czyn objęty niniejszym postępowaniem sądy ustaliły istnienie nie tego samego lecz takiego samego zamiaru, a zatem wyłączało to możliwość zastosowania do tego skazania art. 12 k.k. Uzasadnienie Sądu odwoławczego jest w tej części konkretne i rzetelne, wskazano powody dla zajęcia takiego stanowiska i jest ono uzasadnione na gruncie ustaleń faktycznych. Z samego faktu przyjęcia, że także i to oszustwo popełniono czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu nie wynika tożsamość tego czynu z czynem przyjętym w innym postępowaniu w ramach czynu ciągłego, skoro można działać w różny sposób, czyniąc z wielu przestępstw popełnionych w podobny sposób, z podobnego zamiaru, stałe źródło dochodu.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani też innej rażącej obrazę prawa, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadnej.

Z uwagi na sytuację materialną skazanego, pobyt w zakładzie karnym, zwolnienie z kosztów sądowych postępowania rozpoznawczego, orzeczono o zwolnieniu go również z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]